

Temat: Bliskość z drugim człowiekiem

Klasa IV-V

Cel główny: Uświadomienie znaczenia i sposobów tworzenia ewangelicznej bliskości z ludźmi.

Cele operacyjne:

Uczeń określa, czym jest bliskość między ludźmi.

Uczeń omawia ewangeliczną przypowieść o Dobrym Samarytaninie.

Uczeń potrafi wymienić sposoby pogłębiania ewangelicznej bliskości z ludźmi.

Kształtowanie postawy:

Uczeń wyraża wdzięczność w modlitwie za dar bliskich osób.

Uczeń angażuje się w budowanie bliskości z drugim człowiekiem.

Uwagi metodyczne

Pomoce dydaktyczne: Pismo Święte, kolorowe karteczki i markery do tablicy.

Metody pracy: pogadanka, mini wykład, praca z tekstem, budowanie „Drzewa bliskości”.

Plan katechezy

1. Rozpoczęcie: Modlitwa

„Kochany Boże,

Dziękujemy Ci za wszystkie osoby, którymi otaczamy się każdego dnia.

Pomóż nam zobaczyć Twoją miłość w każdym sercu, które spotykamy.

Naucz nas, jak być blisko drugiego człowieka, jak Ty jesteś blisko nas”.

2. Wprowadzenie w temat

Dziś porozmawiamy o bliskości. Czy kiedykolwiek zastanawialiście się, co to właściwie jest?

Bliskość to coś więcej niż tylko bycie obok kogoś. To uczucie, które mówi nam, że jesteśmy ważni dla kogoś i że ta osoba jest ważna dla nas. Bliskość to poczucie, że możemy na kimś polegać, że możemy się z nim dzielić naszymi myślami, uczuciami i tajemnicami.

Czy zdarzyło wam się kiedyś czuć bliskość? Może kiedyś ktoś, kto was kocha, przytulał was, kiedy czuliście się smutni? To właśnie przykład bliskości!

Bliskość może być też wtedy, gdy robimy coś razem z kimś innym, np. grając w gry, czytając książki albo bawiąc się. Wtedy czujemy się jak drużyna, która wspólnie pracuje, aby osiągnąć cel. Kiedy jesteśmy blisko innych, czujemy się bezpieczni i kochani. Dzięki bliskości możemy lepiej radzić sobie z trudnościami i cieszyć się chwilami radości.

3. Tworzenie „Drzewa bliskości z drugim człowiekiem”

Nauczyciel rysuje na tablicy zarys drzewa z podpisem „Drzewo bliskości”. Prosi dzieci, aby na drzewie napisały imiona lub symbole osób lub rzeczy, z którymi czują się blisko. Mogą to być rodzice, rodzeństwo, przyjaciele, zwierzęta domowe lub nawet przedmioty, które mają dla nich szczególne znaczenie. Każde imię lub symbol może być umieszczone na kolorowej karteczce-naklejce, którą dzieci następnie przykleją na gałęziach drzewa.

Nauczyciel podsumowuje zabawę, podkreślając, że bliskość może przyjmować różne formy i że każde dziecko ma inne osoby lub rzeczy, z którymi czuje się blisko. Powinniśmy dziękować Panu Bogu za każdego bliskiego nam człowieka. Ale musimy też pamiętać, że bliskość trzeba ciągle budować.

4. Opowiadanie o sile bliskości

„Dawno, dawno temu w odległej krainie było trzęsienie ziemi. Niestety, ~~ale~~ z powodu tego trzęsienia pojawiło się ogromne pęknięcie – tak ogromne pęknięcie, że podzieliło wioskę na pół! Po jednej stronie znaleźli się rodzice, a po drugiej dzieci, które właśnie wychodziły ze szkoły. Wszyscy byli przerażeni! Jak pokonać tę okropną przepaść?! Nigdy jeszcze nie było tak, aby byli tak daleko siebie! W pierwszej chwili dorośli postanowili przerzucić na drugą stronę drabinę, ale... niestety, drabina była za krótka i wpadła do przepaści. Kobiety chciały więc z wszystkich możliwych przedmiotów upleść tak długi sznur, żeby dzięki niemu móc przedostać się na drugą stronę do ukochanych dzieci. Ale sznur się zerwał i wpadł do przepaści. Próbowano jeszcze wielu innych sposobów, ale wszystkie kończyły się podobnie. Wszystko zawiodło...

Wieczorem, gdy już wszyscy byli zmęczeni, po jednej stronie wielkiej doliny usiadła mama, a po drugiej – stęsknione dziecko. Zaczęli ze sobą rozmawiać. A kiedy tak rozmawiali, wspominali piękne chwile, te rozłupane części ziemi zaczęły się powoli zbliżać do siebie. Och! Cóż to było za zaskoczenie! Wszyscy mieszkańcy podzielonej wioski usiedli przy brzegu tego pęknięcia i okazując sobie wzajemną miłość, tęsknotę i pragnienie bycia blisko, sprawili, że ziemia całkowicie się połączyła.

Okazało się bowiem, że miłość, jaką ci ludzie mieli w sercu względem siebie, sprawiła, że pokonali tę ogromną trudność i szczęśliwie mogli wrócić do codziennego życia. Razem!”

Podsumowanie w formie pogadanki

Dlaczego czasem nie doceniamy obecności ważnych dla nas osób?

Kiedy uświadamiamy sobie, że ich potrzebujemy?

Co może powodować dzisiaj trzęsienie ziemi i oddalenie ludzi od siebie?

W jaki sposób możemy starać się zasypywać „przepaści”, które powstają między nami?

Odpowiedzi uczniów koncentrują się wokół troski o relację z bliskimi osobami i sposobami jej budowania (rozmowa, wspólnie spędzany czas, życzliwość, cierpliwość).

5. Praca z Pismem Świętym

Mistrzem budowania bliskości z drugim człowiekiem jest Pan Jezus. On stał się jednym z nas, o czym przypomina nam jego imię Emmanuel („Bóg z nami”). Pan Jezus uczy nas także, czym jest bliskość z drugim człowiekiem, także tym, który potrzebuje pomocy. Przykładem może być opowieść o miłosiernym Samarytaninie (Łk 10,30-37):

Odczytanie i analiza tekstu

„Pewien człowiek schodził z Jerozolimy do Jerycha i wpadł w ręce zbójców. Ci nie tylko że go obdarli, lecz jeszcze rany mu zadali i zostawiwszy na pół umarłego, odeszli. Przypadkiem przechodził tą drogą pewien kapłan; zobaczył go i minął. Tak samo lewita, gdy przyszedł na to miejsce i zobaczył go, minął. Pewien zaś Samarytanin, będąc w podróży, przechodził również obok niego. Gdy go zobaczył, wzruszył się głęboko: podszedł do niego i opatrzył mu rany, zalewając je oliwą i winem; potem wsadził go na swoje bydlę, zawiózł do gospody i pielęgnował go. Następnego zaś dnia wyjął dwa denary, dał gospodarzowi i rzekł: "Miej o nim staranie, a jeśli co więcej wydasz, ja oddam tobie, gdy będę wracał". Któryż z tych trzech okazał się, według twego zdania, bliźnim tego, który wpadł w ręce zbójców?» On odpowiedział: «Ten, który mu okazał miłosierdzie». Jezus mu rzekł: «Idź, i ty czyn podobnie!”.

Uczniowie próbują określić cechy ewangelicznej bliskości z drugim człowiekiem. Wymaga ona spostrzegawczości, odwagi, wrażliwości i hojności. Po chwili refleksji wracają do „Drzewa bliskości” i umieszczają tam osoby, które także potrzebują bliskości, a często nie mogą jej doświadczyć (osoby bezdomne, chore, mniej zdolne, ubogie – także dzieci). Osoby te wpisują czerwonym kolorem (lub na

czerwonych karteczkach) z dopiskiem „EB” (ewangeliczny bliźni) jako osoby szczególnie wrażliwe na bliskość. Wskazują sposoby zauważenia ich i okazania im pomocy.

6. Podsumowanie katechezy

Pan Bóg stawia na naszej drodze wiele osób. Wśród nich są osoby, które określamy jako bliskie. Są one wielkim darem, za który powinniśmy dziękować Bogu. Spotykamy także osoby, które nie należą do grona najbliższych, ale nazywamy ich bliźniami ze względu na słowa Pana Jezusa. Możemy ich nazywać „Ewangelicznymi Bliźniami”, bo stają się nam bliscy, gdy widzimy ich w świetle Ewangelii.

7. Modlitwa końcowa

Na koniec krótka modlitwa z prośbą o doświadczenie bliskości Boga, pogłębienie z Nim relacji.

„Pomóż nam, Boże, być blisko drugiego człowieka,

abyśmy potrafili zauważać i doceniać obecność i potrzeby naszych braci i siostr.

Daj nam siłę, abyśmy umieli okazywać serdeczność, życzliwość i miłość,

wspierając się nawzajem w trudnych chwilach i ciesząc się razem w radosnych momentach.

Pomóż nam zrozumieć, że każdy człowiek jest Twoim dziełem,

i ucz nas szanować, akceptować i kochać siebie nawzajem z całą naszą różnorodnością.

Prosimy Cię, Boże, niech nasze relacje z drugim człowiekiem budują naszą bliskość z Tobą,

abyśmy mogli stać się dla siebie wzajemnie znakiem Twojej miłości na ziemi.

W imię Twojego Syna, Jezusa Chrystusa, który nauczył nas kochać siebie nawzajem. Amen”.

8. Praktyka w codziennym życiu wiary

Uczniowie podejmują postanowienie podzielenia się uśmiechem, pomocą lub chwilą rozmowy z osobą „EB” – ewangelicznym bliźnim (w klasie, na ulicy, w sąsiedztwie).